

VEYSEL KARÂNÎ

Peygamber efendimiz zamânında yaşamış büyük velî. İsmi Üveys bin Âmir el-Karnî'dir.

Yemen'in Karn köyünde doğdu. Doğum târihi bilinmemektedir. 657 (H.37) târihinde şehîd

edildi. Peygamber efendimizin sağlığında müslüman oldu. Fakat görmediği için Sahâbî

olamadı. Peygamber efendimiz zamânında Medîne'ye gelmedi. Tâbiînin büyüklerinden

olduğu hadîs-i şerîfte bildirildi. Hazret-i Ömer'in halîfeliği sırasında Medîne'ye geldi. Çok

alâka ve hürmet gördü. Önceleri kendi memleketi Yemen'de yaşadı. Sonra Basra'ya gitti.

Veysel Karânî hazretleri, Yemen'de iken deve güder, geçimini onunla temin ederdi. Geçimi,

yaşamayı pek sâdeydi. Hasta, âmâ ve ihtiyar annesinden başka kimsesi yoktu. Güttüğü

develer için belli bir ücret istemez, ne verirlerse kabul ederdi. Fakir olanlardan hiç ücret

almazdı. Aldığının yarısını sadaka olarak fakirlere dağıtır, kalanını da kendi ihtiyaçlarına ve

annesine harcardı.

Müslüman olduktan sonra bütün ömrü boyunca sevgili Peygamberimizin aşkı ile yanıp

tutuştı. Bir an bile Rabbini unutmadı. Kulluğunda o dereceye yükseldi ki, her hâli, her

hareketi ve her sözü insanlara ibret ve nasîhat oldu. Kimseden incinmemiş ve kimseyi

incitmemiştir. Onun en önemli vasfı; Peygamber efendimize olan aşkı, ibâdete canla başla

devâmı ve annesine saygısıdır. Annesine çok hizmet edip, hayır duâsını aldı. Resûlullah

efendimizi görmeği çok arzu ediyordu. Defâlarca Peygamber efendimizi görmek için

annesinden izin istedi. Annesi, kendisine bakacak kimsesi olmadığı için izin veremedi.

Peygamber efendimiz; "**Üveys-i Karnî, ihsân ve iyilikte Tâbiînin hayırlısıdır.**" buyurdu.

Resûlullah efendimiz, zaman zaman mübârek yüzünü Yemen tarafına döndürür ve; "**Yemen**

tarafından rahmet rüzgârı estiğini duyuyorum." buyururdu. "**Kıyâmette Allahü teâlâ**

Üveys sûretinde yetmiş bin melek yaratır ve Üveys'i onların arasında Arasat'a

götürürler. Cennet'e gider ve Allahü teâlânın dilediği (bildirdiği)nden başka mahlûk

hangisinin Üveys olduğunu bilmez." "**Ümmetinden bir kimse vardır ki, Rebî'a ve**

Mudar kabîlelerinin koyunları kıllarının adedince kişiye kıyâmette şefâat edecektir."

buyurdu. Arabistan'da bu iki kabîlenin koyunları kadar kimsenin koyunu

olmadığı

söylenmiştir. Eshâb-ı kirâm; “Yâ Resûlallah, bu kimdir?” dediler. Peygamber efendimiz;

“**Allah’ın kullarından biri.**” buyurdu. Biz hepimiz kullarız, ismi nedir? dediler. “**Üveys.**”

buyurdu. Nerelidir? dediler. “**Karnlıdır.**” buyurdu. O sizi gördü mü? dediler.

“**Baş gözü ile**

görmedi.” buyurdu. Hayret, size bu kadar âşık olsun da, hizmet ve huzûrunuza koşup

gelmesin! dediler. “**İki sebepten: Biri hallerine mağlubdur. İkincisi ise benim dînime**

bağlılığından dolayıdır. İhtiyar bir annesi vardır. İmân etmiştir. Gözleri görmez, el ve

ayakları hareket etmez. Üveys gündüzleri deve çobanlığı yapar, aldığı ücreti kendisinin

ve annesinin nafakasına harcar.” buyurdu. Biz onu görür müyüz dediler.

Hazret-i Ebû

Bekr’e; “**Sen onu kendi zamânında göremezsin.**” Ama hazret-i Ömer ve hazret-i Ali’ye;

“**Siz onu görürsünüz. Sol böğründe ve avucunun içinde bir gümüş miktarı beyazlık**

vardır. Bu baras hastalığı beyazlığı değildir. Ona varınca, benim selâmımı söyleyin ve

ümmetime duâ etmesini bildirin.” buyurdu.

Veysel Karânî hazretleri gece-gündüz ibâdet ve tâatle vakit geçirirdi. Kendini halktan

gizlerdi. İlk zamanlar herkes ona dîvâne gözü ile bakıyordu. Sonradan onun büyüklüğünü

anladılar, çok ikrâm ve hürmet göstermeye başladılar. Bunun üzerine, annesinin vefâtından

sonra Karn köyünden çıkıp Kûfe şehrine gitti.

Peygamber efendimizin vefâtı yaklaşınca, hırkanızı kime verelim? dediler.

“**Üveys-i**

Karnî’ye verin.” buyurdu. Resûlullah’ın vefâtından sonra hazret-i Ömer ile hazret-i Ali

Kûfe’ye geldiklerinde, Ömer (radiyallahü anh) hutbe esnasında; “Ey Necdîler, kalkınız!”

buyurdu. Kalktılar. Aranızda Karn’dan kimse var mıdır? buyurdu. Evet dediler ve birkaç

kişiyi ona gönderdiler. Hazret-i Ömer, onlardan Üveys’i sordu. Biliyoruz. O, sizin

bildiğinizden pek aşağı bir kimsedir. Dîvânedir, akılsızdır ve insanlardan kaçır bir hâli

vardır, dediler. “Onu arıyorum, nerededir?” buyurdu. Arne vâdisinde develerimize çobanlık

yapmaktadır, biz de karşılığında ona akşam yiyeceği veririz, saç-sakalı karışıktır, şehirlere

gelmez, kimse ile sohbet etmez, insanların yediğini yemez; üzüntü ve neşe bilmez. İnsanlar

gülünce, o ağlar; insanlar ağlayınca o güler dediler. “Onu arıyorum.” buyurdu. Sonra hazret-i

Ömer'le hazret-i Ali, onun olduğu yere gittiler. Onu namaz kılar gördüler. Allahü teâlâ, develerini gütmesi için bir melek vazifelendirmişti. Namazı bitirip selâm verince, hazret-i Ömer, kalktı ve selâm verdi. Selâmı aldı. Hazret-i Ömer; "İsmin nedir?" diye sordu. "Abdullah, yâni Allah'ın kulu." dedi. "Hepimiz Allah'ın kullarıyız; esas ismin nedir?" diye sordu. "Üveys" dedi. "Sağ elini göster." buyurdu. Gösterdi. Hazret-i Ömer; Peygamber efendimiz size selâm etti. Mübârek hırkalarını size gönderip; **"Alıp giysin, ümmetime de duâ etsin."** diye vasiyet buyurdu, dedi. "Yâ Ömer! Ben zayıf, âciz ve günahkâr bir kulum. Dikkat buyur, bu vasiyet başkasına âid olmasın?" deyince; "Hayır yâ Üveys, aradığımız kimse sensin. Peygamber efendimiz senin eşkâlini ve vasfını belirtti." cevâbını verdi. Bunun üzerine, Hırka-i şerîfi hürmetle aldı, öptü, kokladı, yüzüne gözüne sürdü. Sonra; "Siz burada bekleyin." dedi. Yanlarından ayrıldı. Biraz ileride hırkayı yere bırakıp, yüzünü yere koydu. Cenâb-ı Hakk'a şöyle duâda bulundu: "Yâ Rabbî! Sevgili Peygamber efendimiz, ben fakir, âciz kuluna hazret-i Ömer ve hazret-i Ali ile Hırka-i şerîflerini göndermiş." dedi. Günahkâr olan bütün müslümanların affı için duâ etti. Bir çok günahkâr müslümanın affolduğu bildirilince, Hırka-i şerîfi hürmetle giydi. Veysel Karânî hazretleri, kendisine hırka verildikten sonra Yemen'den Kûfe'ye gitti. Kûfe'ye gittikten sonra çok az kimse onu görebildi. Görenlerden biri Harem bin Hayyan'dır. Harem bin Hayyan anlatır: "Üveys'in şefâatinin ne derecede olduğunu bildiren hadîsi işitince, onu görmek istedim. Kûfe'ye gidip, onu aradım. Nihâyet Fırat Nehri kenarında abdest alırken buldum. Daha önce hakkında mâlûmâtım olduğundan onu tanıdım. Selâm verdim. Selâmımı aldı. Bana baktı. Müsâfaha etmek istedim, elini vermedi. "Allah sana merhamet eylesin, seni bağışlasın ey Üveys, nasılsın?" dedim. Onu o kadar sevmiştim, ona o kadar acımıştım ki ağladım. Çünkü çok zayıftı. O da ağladı ve; "Allah sana hayırlı ömür versin, ey Harem bin Hayyan! Nasılsın ey kardeşim! Beni sana kim gösterdi?" dedi. İsmimi ve babamın ismini nasıl bildin ve hiç görmeden beni nasıl tanıdın? dedim. "Her şeyi bilen ve her şeyden haberi olan bana bildirdi. Rûhum senin rûhunu tanıdı. Çünkü müminlerin rûhları birbirlerini tanır,

birbirlerini görmeseler de!" dedi."

Resûlullah efendimizden bana bir haber ver, dedim. "Ben onu görmedim, O'nun haberini başkalarından işittim. Hadîs yolunu kendime açmayı istemem. Muhaddis, müftü veya müzekkir olmayı istemem. Benim meşguliyetim vardır. Bunlarla uğraşamam." dedi. Bana bir âyet okuyun. Sizden duyayım dedim. Elimi tuttu. Eûzü besmele okudu ve çok ağladı. Sonra;

"Cinleri ve insanları beni tanımaları, ibâdet etmeleri için yarattım."

(Zâriyât sûresi: 56)

"Gökü, yeri ve ikisi arasındakileri oyun olsun diye yaratmadım." (Enbiyâ sûresi: 16)

meâlindeki âyet-i kerîmeleri okudu. Sonra bir feryad etti. Aklının gittiğini sandım. Sonra;

"Ey Hayyân'ın oğlu, sen buraya niçin geldin?" dedi. Seni tanımak, seninle sohbet etmek

arzusu ile dedim. "Bir kimsenin Allahü teâlâyı tanıdıktan sonra, herhangi bir kimse ile

ahbablık etmek istemesine hiçbir zaman bir mânâ veremem." dedi. Bana vasiyet, nasihat et

dedim. "Yattığın zaman ölümü yastığının altında bil. Kalkınca da karşında bulundur.

Günahın küçüklüğüne değil, onunla âsî olmaklığının büyüklüğüne bak!

Günâhı küçük

tutarsan, onu yasak eden Rabbini küçük tutmuş olursun. Onu büyük tutarsan, Rabbini büyük

tutmuş olursun." dedi. Nereye yerleşmemi tavsiye edersin? dedim. "Şam'a" dedi. Orada

geçim nasıldır. dedim. "Şüphenin ağır bastığı şu kalbe yazıklar olsun, nasihat kabul etmez."

dedi. Bana bir tavsiyede daha bulun? dedim. "Ey Hayyân'ın oğlu! Baban öldü, Âdem

aleyhisselâm, Dâvûd aleyhisselâm, Muhammed Resûlullah öldüler. Halîfesi Ebû Bekir öldü.

Kardeşim Ömer öldü. Ah Ömer!.. Ah Ömer!.." dedi. Allah sana rahmet eylesin, hazret-i

Ömer ölmemiştir dedim. "Allahü teâlâ, onun öldüğünü bana bildirdi." dedi. Salevât okuyup,

kısa bir duâdan sonra şu vasiyeti yaptı: "Ben ve sen, ölülerdeniz. Allah'ın kitabını ve onda

bildirilen sırât-ı mustakîmi, doğru yolu elden bırakma ve ölümü bir an unutma! Kavmine ve

akrabâna varınca onlara nasihat et ve Allah'ın kullarına öğüt vermekten geri durma. Ehl-i

sünnete uymaktan bir adım ayrılma ki, dînini kayıp edersin de haberin olmaz ve Cehennem'e

düşersin." Birkaç duâ daha etti, sonra; "Git Harem bin Hayyan, bir daha ne sen beni gör, ne

de ben seni! Beni duâ ile hatırla, ben de seni duâ ile anarım. Sen bu taraftan git, ben de şu

tarafından gideyim.” dedi. Bir zaman onunla gitmek istedim. Bırakmadı. Gitti, ağlıyordu. Ben de ağladım. Ardından baktım durdum. Gözden kayboluncaya, şehre girinceye kadar baktım.

Hâlâ ondan bir haber alamadım.

Devamlı ibâdet ve tefekkür hâlindeydi. Devamlı insanlardan uzak yaşar kimseyle

görüşmezdi. “Benimle en çok konuşan, hazret-i Ömer ve hazret-i Ali’dir.” demiştir.

Veysel Karânî hazretleri Mekke’de hac yapıp, Medîne’ye gidince, işte Resûlullah’ın türbesi

burasıdır diye kendisine gösterildi. Kendinden geçerek düşüp bayıldı.

Ayılınca; “Beni

buradan götürün. Resûlullah efendimizin medfûn bulunduğu bir beldede benim için

yaşamamın tadı olmaz.” buyurdu.

Rebî’ bin Haysem anlatır: Üveys’i görmeye gittim. Sabah namazında idi.

Bitirdi, tesbihlerin

sonuna kadar bekleyeyim dedim. Kuşluğa kadar kalkmadı. Kalktı kuşluk namazı kıldı. Öğle

oldu, öğleyi kıldı. Velhâsıl üç gün namazdan kalkıp, dışarı çıkmadı. Yemedi, uyumadı.

Dördüncü gece ona kulak verdim. Gözüne uyku gelmişti. Derhal münâcaâta başladı ve; “Yâ

Rabbî, çok uyuyan gözden, çok yiyen karından sana sığınırım.” dedi. Bana bu yeter dedim ve

hâlini bozmadan kalkıp gittim.

Geceleri hiç uyumazdı. Bir gece; “Bu gece kıyâm gecesidir.” dedi. Diğer gece, “Bu gece rûkû

gecesidir.” Öbür gece, “Bu gece secde gecesidir.” dedi. Bir geceyi kıyâm, bir geceyi rûkû, bir

başka geceyi de secdeyle geçirdi. “Ey Üveys, bu kadar uzun geceyi bir hâlde geçirmeye nasıl

katlanıyorsun?” dediklerinde; “Secdede, sabah oluyor da, ben hâlâ bir kere Sübhâne Rabbiyel

a’lâ diyemem. Halbuki üç tesbih sünnettir. Bunu yapmamamın sebebi, meleklerin ibâdetini

yapmak istememdir. Buna ise gücüm yetmemektedir.” dedi.

Kendisine, namazda huşû nedir? dediklerinde; “Böğrüne iğne batırılrsa, namazda

duymamaktır.” dedi. Kendisine nasılsın? dediler: “Sabahleyin kalkıp, akşama sağ çıkacağına

bilmeyenin hâli nasıl olur?” dedi. İş nasıldır? dediler. “Ah, yolun uzaklığından azıksızlıktan,

ah!” dedi.

Birisi Veysel Karânî hazretlerini ziyârete gitti. Ona hitâben; “Ey Allahü teâlânın sevgili kulu!

Bana bir nasîhatta bulun?” dedi. Veysel Karânî hazretleri; “Allahü teâlâyı bilir misin?” Evet

bilirim. “Öyle ise, Allahü teâlâdan gayri şeyleri unut. Bu yetişir.” buyurdu.

Yâ Üveys, bir nasihat daha söyle! “Allahü teâlâ seni bilir mi?” Evet bilir. “Öyle

ise,
Allah'tan gayrî seni bilmesin. Allahü teâlânın bilmesi senin için kâfidir." dedi.
Veysel Karânî hazretlerini çocuklar bâzan taşa tutardı. O ise çocuklara;
"Yavrucaklar
mutlaka beni taşa tutmanız gerekiyorsa, hiç olmazsa küçük taş atın da
ayaklarımı kanatıp
namaz kılmakta bana zorluk olmasın." derdi.
Veysel Karânî bir defasında üç gün üç gece yemek yememişti. Dördüncü gün
sabahı dışarı
çıktı. Yolda bir altın para gördü. Bir kimseden düşmüştür deyip, almadı.
Açlığını gidermeye
çalışırken, bir koyunun kendisine doğru geldiğini gördü. Koyun, ağzında o bir
altınla önünde
durdu. Bir kimsenin olabilir deyip, yüzünü çevirdi. Koyun dile gelip; "Ben de,
senin kulu
olduğun zâtın kuluyum. Allah'ın rızkını Allah'ın kulundan al." dedi. Altını almak
için elini
uzatınca, onu eline bıraktı ve koyun kayboldu.
Buyurdu ki:
"Allahü teâlâyı tanıyana hiçbir şey gizli kalmaz."
"Ey insan bu fâni hayatta Allah korkusunu kalbinden çıkarma! Kurtuluş çâresi
O'na
itâattedir."
"Yükseklîği aradım, tevâzuda buldum. Başkanlık aradım, halka nasihatta
buldum. Neseb
aradım, takvâda buldum. Şeref aradım, kanâatte buldum. Rahatlık aradım,
zühdde buldum.
Zenginlik aradım, tevekkülde buldum."
Veysel Karânî hazretlerine Peygamber efendimiz tarafından hediye edilen
Hırka-i şerîf, Van
civârında İrisân Beylerine kadar gelmiş ve 1618 senesinde, Osmanlı
pâdişâhlarından Sultan
İkinci Osman Hana getirilip hediye edilmiştir. Sultan Abdülmecîd Han, bu
Hırka-i şerîf için
Fâtih civârında Hırka-i Şerîf Câmisini yaptırmıştır. Günümüzde bu hırka, her
sene Ramazan
ayında camekân içinde halkın ziyâretine açık tutulmaktadır.

ÂŞIKTI PEYGAMBERE

Tâbi'in-i kirâmdan, âşıktı Peygambere,
Her hâli, bir ibret ve nasîhatti bizlere.
İhtiyar, gözü görmez, vardı ki bir annesi,
Yok idi ondan başka, dünyâda bir kimsesi.
Yemen'de deve güder, ne verilse alırdı,
Yarısını fakîre, sadaka dağıtırdı.
Yanıp tutuşuyordu, Resûl'ün aşkı ile,
Hâtırdan çıkarmazdı, Rabbini, bir an bile.
O yaşlı annesine, yaparak her gün hizmet,
Çok hayır duâsını, almıştı uzun müddet.
İzin istediye de, Resûlû görmek için,
Kimsesi olmayınca, vermedi ona izin.

Peygamber Efendimiz, o mübârek yüzünü,
Yemen'e çevirerek, buyurdu ki bir günü:
**“Rahmet yeli esiyor, şu Yemen tarafından,
Orada, Üveys diye, vardır ki bir müslüman,
Kıyâmette o kişi, Allah'ın izni ile,
Şefâat edecektir, milyonlarca kişiye.”**
Harem bin Hayyân der ki, merak ettim Üveys'i,
Bir gün onu gördüm ki, çok zâifti bünyesi.
Sordu bana: “Ey Harem, niçin geldin buraya?”
Dedim ki: “Zâtınızı, görüp de tanımaya.”
Buyurdu ki: “Bir mümin, tanıyınca Rabbini,
Lüzum yok tanımaya, O'ndan gayri birini.”
“Yine söyle!” deyince, buyurdu: “Yattığında,
Bil ki ölüm bekliyor, yastığının altında.
Günahın küçüğü de, çok büyüktür muhakkak,
Zîrâ o günahı da, nehyetti Cenâb-ı Hak.”
“Az daha söyle” dedim, buyurdu ki: “Vallahî,
Baban ve deden gibi, öleceksin sen dahî.”
Rebî' der ki, ben Onu, gittiğimde görmeye,
Sabahı kılıyordu, başladım beklemeye.
Tesbîhini bitirip, kuşluğa kalktı hemen,
Sonra kıldı öğleyi, hiç aralık vermeden.
Bir namazı bitirip, kalkardı diğerine,
Görüşmek ümîdiyle, bekliyordum ben yine.
Böyle, üç gün üç gece, uyumadı, yemedi,
Sonunda el kaldırıp, şöyle duâ eyledi:
“Sana sığınıyorum, yâ Rabbî, şu şeylerden;
Çok yiyen karın ile, çok uyuyan gözlerden.”
Ben bunu işitince, dedim: “Yeter bu bana.
Bundan ibret almazsam, lüzum yok gayrısına.”
Bir dostu kendisini, ziyârete gelmişti,
“Nasılısınız?” deyince, şöyle cevap vermişti:
“Bir insan ki, yârına, bilmez çıkacağına,
Tahmin et, sen o kulun, nasıl olacağını.”
Dedi: “Nasîhatınla, tenvîr et biraz beni.”
Buyurdu ki: “Ey kişi, bilir misin Rabbini?”
“Biliyorum” deyince, buyurdu: “Öyle ise,
Bilme başka birini, O kâfi gelir size.”
“Bir nasîhat daha et”, deyince de Üveys'e,
Sordu ki: “Rabbin seni, biliyor mu ey kimse?”
“Elbet bilir” deyince, buyurdu ki bu sefer:
“Öyleyse başkaları, seni hiç bilmesinler.
Bir kulu ki, Allah'ı, bilirse onu şâyet,
O'ndan gayri birinin, bilmesine yok hâcet.”
Buyurdu ki: “Yükseklik, istiyorsa bir insan,
Tevâzû etmelidir, her kişiye, her zaman.
Şerefli olmak için, takvâ ehli olunuz,
Râhatlık ararsanız, tevekkülde bulunuz.”

GİZLERDİ KENDİSİNİ

Bir an geri durmazdı, Rabbine ibâdetten,

Buna rağmen kendini, gizler idi herkesten.
Kalbi Resûlullah'ın, dolu idi aşkıyle,
Aslâ unutmuyordu, Rabbini bir an bile.
Kimseyi incitmedi, incinmedi kimseden,
Her hâli insanlara, ibret oldu tamamen.
Resûlullah, vasiyet, etmişti sahâbeye,
(Bu hırkamı götürüp, verin Veysel Karânî'ye.)
Alî bin Ebî Tâlip, bir de hazret-i Ömer,
Bu mübârek hırkayı, Kûfe'ye götürdüler.
Sorup araştırdılar, onu Kûfelilerden,
Lâkin tanımadılar, Üveys'i târiflerden.
Dediler: "Üveys diye, biri var bu beldede,
Lâkin aradığınız, o değildir herhâlde.
Zîrâ divânedir o, çok tuhaftır hâlleri,
Arne denen vâdide, deve güder ekserî.
Kaçar hep insanlardan, hiç gelmez aramıza,
Çok zaman yalnız olur, sokulmaz yanımıza.
Halk ağlasa o güler, herkes gülse o ağlar,
Böyle garip biriyle, sizin ne işiniz var?"
Hazret-i Ömer Fârûk, buyurdu ki cevâben:
"Odur aradığımız, gösterin bize hemen."
Sonra târif edilen, mahâle yürüdüler,
Yaklaşınca, Üveys'i, namaz kılar gördüler.
Bekledi Ömer Fârûk, bitirdi namâzını,
İletti hemen sonra, Resûl'ün selâmını.
Dedi: "Resûlullah'ın, size selâmları var,
Şu kendi hırkasını, size etti yâdigâr."
Ve buyurdu ki: "Üveys, giysin de bu hırkayı,
Günahkâr ümmetime, bol eylesin duâyı."
Veysel Karânî sevinçten, şaşkına döndü birden,
Resûl'ün hırkasını, alarak ellerinden,
Sevgi ve saygı ile, öpüp sürdü yüzüne,
Üzerine kapanıp, duâ etti Rabbine:
"Yâ Rabbî, bu mübârek, hırkanın hürmetine,
Merhamet et günahkâr, Muhammed ümmetine."
Lâkin Veysel Karânî, kalkmadı yerden heman,
Onlar başı ucunda, beklediler çok zaman.
Öyle uzun sürdü ki, pekçok merak ettiler,
"Acabâ emr-i Hak mı, vâki oldu?" dediler.
Hatta endişeleri, çoğaldı beklemekten,
Seslendi Ömer Fârûk, "Yâ Üveys!" diyerekten.
Başını kaldırarak, buyurdu ki: "Yâ Ömer,
Az daha bekleyip de, çağırıydınız eğer,
Rabbim affediyordu, bu ümmeti tamâmen,
Çağırıdınız, bir kısmı, kaldı affedilmeden."
Bu Üveys-i Karânî'nin, hürmetine ilâhî,
Bu sevgiden bir nebze, ihsân et bize dahî.

KEFEN

Veysel Karânî hazretlerine; "Şuracıkta bir adam var. Otuz senedir, bir mezar kazdı, kefenini

giydi, o kabrin başında oturmuş ağlar, gecesi gündüzü yok” dediler. “Beni oraya götürün.” buyurdu. Veysel Karânî’yi onun yanına götürdüler. Sararmış, zayıflamış, kurumuş, gözleri ağlamaktan çukurlaşmış halde idi. “Ey kişi, bu kabir ve kefen, seni otuz senedir, Allah’dan alıkoydu. Sen Allah’ı düşünecek, zikredecek yerde, hep kefeni ve kabri düşündün.” buyurdu. O kişi, onun nûruyla o tehlikeyi kendinde gördü. Feryâd ederek o kabre düşüp can verdi.

RABBİNİ BİLİR MİSİN?

Üç gün üstü üstüne, hiç yemek yememişti,
Dördüncü gün evinden, bir çıkayım demişti.
Yolda altın bir para, ilişti gözlerine,
(Birinden düşmüş) diye, almadı onu yine.
Sonra baktı bir koyun, geliyordu ilerden,
Ağzında altın para, gelip durdu âniden.
“Başkasınıdır” diye, ona ilişmemişti,
Koyun dile gelerek, ona şöyle demişti:
“Senin kulu olduğun, Allahın kuluyum ben,
Rabbinin gönderdiği, bu rızkını al hemen.”
Aldı Veysel Karânî, o altını mecbûren,
Sonra baktı o koyun, kayboldu göz önünden.
Buyurdu ki: “Allah’ı, tanırса biri şâyet,
Gizli kalmaz dünyâda, hiçbir şey ona elbet.
Yükseklîği aradım, baktım tevâzûdadır,
Başkanlığı aradım, gördüm nasîhattedir.
Kim ki şeref ararsa, sarılsın ibâdete,
Kim zenginlik ararsa, tutunsun kanâate.”
Geldi Veysel Karânî, Medîne beldesine,
Girdi Resûlullah’ın, mübârek türbesine.
Görünce o türbeyi, bayılıp düştü yere,
Kendine geldiğinde, dedi ordakilere;
“Götürün burdan beni, bu yerde yaşayamam,
Ben bu yerde olursam, hayattan tad alamam.
Allah’ın Resûlünün, medfun olduğu yerde,
Benim hayatta olmam, yakışır mı edebe?”

- 1) Hilyet-ül-Evliyâ; c.2, s.87
- 2) Tabakât-ül-Kübrâ; c.1, s.27
- 3) Câmiu Kerâmât-il-Evliyâ; c.1, s.364
- 4) Tezkiret-ül-Evliyâ; s.12
- 5) El-A’lâm; c.2, s.32
- 6) Tabakât-ı İbn-i Sa’d; c.6, s.161
- 7) Tam İlmihâl Seâdet-i Ebediyye; (49. Baskı) s.1160
- 8) Eshâb-ı Kirâm; (6. Baskı) s.405
- 9) Mektûbât-ı Rabbânî; c.1, mektup, 222, 270
- 10) İslâm Âlimleri Ansiklopedisi; c.2, s.74